

Kasie West

LAENA MU SÜDANT

Armastust ei saa osta... kuid selle saab päästa.



Originaali tiitel:
Kasie West
Borrow My Heart
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on ilukirjandusega. Kõik raamatus esinevad nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikul eesmärgil. Kokkulangevused tegelike sündmuste, elavate või surnud isikute ja asukohtadega on täiesti juhuslikud.

Tõlkinud Piret Baumann
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2023 by Kasie West. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2024.

E09449124
ISBN 978-9916-31-534-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Selles raamatus ei sure ükski koer!
Kuid vahel juhtub nii päris elus.
Meie armsale koerale Harleyle.
Aitäh, et meie elud paremaks muutsid ja et sa alati
Kõige Paim Poiss olid.*

ESIMENE PEATÜKK



Reegel: Ära hakka käima kutiga, keda just kohtasid. Ta võib olla kena, kuid ta võib olla ka idiot.

„Hei!“ ütlesin, lastes samal ajal oma rannakotil õlalt maha kohviku ruudulisele kahhelpõrandale laskuda. „Arvasin, et saad neljast minema.“

Mu parim sõber Kamala ohkas kassa juures. „Lewis on haige ega tulnud tööle, nii et Meg palus, et ma kauemaks jääksin.“

„Su kuri ülemus palus sul kauemaks jääda ja sa ütlesid: „Tühja sest Wrenist, muidugi ma jään!“?“

„Tasa!“ Ta vaatas üle õla tagumisse koridori ja nipsas siis midagi letilt minu suunas. „Ma tean, ma ajan sassi kogu su täiusliku plaani täna õhtuks.“

Ta laskemoon tabas mu õlga ja kukkus siis põrandale. „Muffinikübe?“

„Šokolaaditükk.“ Kohvikus, kus Kamala töötab, müüdi ka pagaritooteid, mis valgustatud klaasi taha üles olid reastatud.

Võtsin šokolaaditüki üles ja viskasin selle prügikasti. „Millal sa vabaks saad?“

„Kuuest.“

„Kuuest? Sa ei taha siis enam randa minna?“ Sinna mu õhtuplaan läks.

Ta pööritas silmi. „Sa poleks niikuinii vette läinud, sa Ookeanivihkaja!“

„Ma lähen alati jalgupidi sisse! Kas sa tead, kui palju kiskjaid ookeanis elab?“

„Nad ei taha *sind* kiskuda, Wren!“

„Ise sa näitasid mulle videot sellest, kuidas üks vaal kajakiga sõitnud tüdruku alla neelas!“

„Too jäi vaala tegelikule toidule lihtsalt ette. Ja ta sülitas tüdruku ju välja!“

„Sülitas ta välja? *Sellega* üritad sa mind veenda ookeanis ujuma? Aitäh, ei paku huvi!“ Tõmbasin patsikummi juustest ja sättisin oma kiharad uuesti hooletusse krunni, vaadates end sealjuures seinal rippuva surfilauda kujutava foto klaasi peegeldusel. „Kuidas selle mõrtsukhaiga on, kes poole aasta eest just siin meie rannas tolle mehe ära sõi? Ta ujub ikka kuskil ringi, inimvere maitse suus.“

„On tõenäolisem äikesetabamus saada, kui et hai sind ründab.“

„Ometi ei kannu ma metallteivast endaga kaasas. Või kuidas?“

Kamala raputas pead. „Tead, rand on paari tunni pärast ka veel olemas. Me võime minna päikeseloojangut vaatama, varbad liiva suruda. See oleks ju romantiline!“ narris ta mind. „Romantikat pole su elus juba tükk aega olnud,“ lisas ta.

„Liiva pole mul juba tükk aega varvaste vahel olnud.“

Ta ei teinud mu sarkasmist välja. „Kui kaua nüüd Philipist juba möödab on? Aasta? Mitte et temast üldse

kunagi su poiss-sõbergi oleks saanud. Asi on su tobedas reeglite nimekirjas. Keegi ei suuda kunagi neid nõudmisi täita.“

„No küllap suren siis üksinduses.“ Muhelesin ja läksin oma lemmiklaua juurde. See oli kassa nurga taga peidus, pilgu alt eemal. Kohviku selles väikeses sopis seisid kõrged puidust raamaturiiulid, millel oli igasugust puidi-padi, potililli ja umbes tosina jagu eneseabiraamatuid (peamiselt sellest, kuidas jooga abil viljeleda positiivset suhtumist või kuidas linnuvaatlus võib mõjuda enesehüpnosina). Kui ma pidin siin paar tundi aega veetma, võisin lugeda, kuni Kamala kliente teenindab. Olin niikuinii kavatsenud ka rannas muuhulgas lugemisega tegelda. Asi polnud nii, et ma plaanide muutumisega kohaneda ei suutnuks... okei, tegelikult oli. Mulle meeldis, kui mu elu plaanipäraselt läks. Siis sujus kõik paremini.

Kelluke ukse kohal helises ja sisenesid kaks kutti, keda ma läbi letil seisva laialehelise potitaime vaevu nägin. Üks neist hoidis telefoni, nagu oleks endast fotot tegemas. Kuid siis hakkas ta rääkima.

„Täna selgub tõde, Asher! Siin, selles lihtsas kohvikus...“ ta suunas telefonikaamera seinale kinnitatud tohutule merikarbile ja jätkas, „saab kinnitust, et mul on õigus, ja sina võid ainult kurvastada, et üldse minuga kunagi selles asjas ametlikult kihla vedasid.“

Ilma telefonita tüüp – nähtavasti Asher – naeratas heatahtlikult, kui telefon talle suunati, ja lähenes letile.

Mul polnud kavas olnud kohvikusse kauemaks jääda, nii et kandsin bikiinide peal vaid retuuse ja dressipluusi. Vajusin sügavamale tugitooli ja teesklesin, et otsin midagi oma kotist, kuni kutid kohvi tellisid.

„Sa ei pidanud tulema,“ ütles Asher. Ta oli kiitsakas valgenahaline tüüp, kellel olid peas nii prillid kui müts. Ta võttis taskust kahekümnedollarilise ja ulatas selle Kamalale.

„Kuidas ma siis sinu häbistamist tulevastele põlvedele jäädvustada saaksin?“ Telefonitüüp oli pikem, kandis Star Warsi logoga T-särki ja Dr Martensi saapaid. Ja ta filmis *ikka veel*. „Pealegi, kas sa arvad, et see väike plika siin saab sind internetiroimarite käest päästa?“ Ta noogutas Kamala suunas.

„Väike *naine*,“ parandas Kamala teda oma ninakal, kuid võluval moel. „Aga ega ei suuda küll!“ Ta ulatas Asherile tšeki, vahetusrahhunnik selle peal. „Meil pole siin isegi paanikanuppu!“

Telefonitüüp lasi lõpuks telefonil langeda. „Sellist infot ei peaks sa võõrastega jagama.“

„Ma olen usaldav,“ ütles Kamala. Seda ta tõesti oli. Kuid ta oli ka üsna hea inimestetundja. Olin ma ju pealegi tema parim sõber.

„Oh, üsna sinu moodi siis, Asher,“ ütles Telefonitüüp. „Sa jagad ka kõike valimatult kõigiga.“

Asher sättis prille ninal ja naeratas, nagu oleks tegemist olnud komplimendiga. Ta libistas vahetusraha tšeki pealt maha ja pani selle jootrahapurki.

„On sul mu sõbrale mõni küsimus?“ küsis Telefonitüüp Kamalalt. „Ta räägib sulle kõike, mida soovid. Tahad teada, mis ta jalanumber on?“

Ta osutas Asherile, kes ütles: „Nelikümmend kuus.“

„Pikkus?“

„Sada kaheksakümmend viis sentimeetrit,“ ütles Asher.

Telefonitüüp langetas kulmu, nagu ei usuks ta Asherit täielikult, kuid jätkas: „Lapsepõlve lemmiktrauma?“

Asher avas suu, justkui kavatseks ta tõepoolest vastata, kuid sõber katkestas teda, öeldes: „Unusta ära! Kõik teavad niikuinii, et sul täiuslik lapsepõlv oli.“

Kamala tõstis vildika ja kohvitopsi nähtavale. „Ee... kuidas oleks lihtsalt nimega?“

„Dale,“ ütles Telefonitüüp.

„Oh, või et asi on nii?“ ütles Asher. „Mina maksan, aga sinu nimel.“

Dale, kes seda nalja vastuse vääriliseks ei pidanud, osutas väiksele puitkarbile letil. „Mis see on?“

„Karp soovitude jaoks,“ ütles Kamala. Ta vihkas seda soovitude karpi; enamasti ilmusid sinna vaid külgelöömis-katsed või inetud kommentaarid.

„Vanakooli tagasiside,“ ütles Asher ja noogutas. „Kena!“ Ta rebis karbi kõrvalt blokist paberilehe, kirjutas sellele midagi ja toppis siis sedeli karbi pilust läbi. Siis vaatas ta kohvikus ringi. Kummardusin, et mind näha ei oleks. Ta silmad isegi ei peatunud minul. *Päästja: liigsuureks kasvanud potilill.* Asher osutas kohviku ainsa niši moodustava laua poole, kohe akna kõrval, kuhu keegi oli maalinud suvise stseeni: ookean, värviline päikesevari, plätud ja triibuline rätik.

Kui kaua oli see seal juba olnud? Esimene suvenädal oli vaevu alanud. Kas see oli Kamala töö?

Kutid läksid nišilaua juurde ja istusid. Kohvimasina sisin summutas nende vestluse teises ruumi servas. Õngit-sesin autovõtmed kotist ja mõtlesin, et vahest peaksin ikkagi lahkuma.

„Niisiis?“ küsis Kamala, kes leti külje kohale kummardus, et minuga vaikselt vestelda saaks. „Päikeseloojang parima semuga rannas? Ma vastan ju kõigile su väga täpse-

tele tingimustele armastuse osas või kuidas?“ Ta pani käed lõua alla, nagu oleks oma nägu väljapanekuna demonstreerimas. Kamala oli imeilus. Ta oli India päritolu, pakside sirgete mustade juustega, intensiivsete pruunide silmadega, kuningliku nina ja täidlaste huultega. „Kuigi, kui järele mõtlen, pole see tegelikult vist nii. Ma pole viimasel ajal su reegleid läbi lugenud.“

Ja ta ei pidanudki neid lugeda saama. Enam mitte. Ta oli mind nende pärast juba piisavalt narrinud ja see oli enne seda, kui olin lisanud oma Philipi-järgsed kriteeriumid: *pean kutti enne temaga käima hakkamist vähemalt pool aastat tundma; pean kindlalt teadma, et ta vähemalt ühe perekonnaliikmega läbi saab; ja tal peab olema vähemalt üks sõber, kellega ta algkoolist saadik sõbrustanud on.* Ma ei leidnud nende nõudmiste lisamist ebaõiglane olevat. See oli ainult terve mõistus, tõesti – ja põhjus, miks Philip kahtlemata poiss-sõbraks kõlblik ei olnud. „Muidugi vastad sa nõudmistele. Sa oled mu üks ja ainus.“

Kamala lükkas huule välja. „See on tõeliselt...“

„Armas?“ küsisin muheldes.

„Hale.“ Masina susisemine lõppes, Kamala võttis topsi ja pani sellele kaane tihedalt peale. „Dale!“ hüüdis ta, justkui oleks kohvikus veel mõni kunde peale nende kahe.

Dale tõusis ja tuli leti juurde. Ta naeratas Kamalale laisalt ja võttis mõlemad joogid.

„Aitäh,“ ütles ta ja läks joogitopsidega lauda.

Nüüd, kui jälle vaikne oli, kuulsin nende juttu.

„Mis kell ta siia jõudma pidi?“ küsis Dale. „Sest mul on nii suur tahtmine see kihlvedu võita ja vaadata, kuidas sa mu sünnipäevapeol lolli olukorda jääd.“

„Sa ei võida seda kihlvedu. Ta tuleb.“ Asher vaatas oma telefoni. „Iga hetk.“

„Sa ütlesid kell neli, eks? Kell on juba neli läbi. Ma ei tea ikka veel, kumb sulle rohkem häbi teeb: kas kõigi meie koolikaaslaste ees kolm ringi palja peega üle õue joosta või sama publiku ees seda kolmandas klassis õpitud tantsu esitleda.“

Asher võttis mütsi peast, pani selle lauale ja paljastas nii ilusa kuldpruuni kräsupea. Kui mul sellised juuksed oleksid, ei peidaks ma neid kunagi mütsi alla. Mu juuksed olid traatsirged ja igavalt pruunid. „Kumbki neist variantidest ei häbistaks mind,“ ütles Asher.

Isegi mina mõistsin, et ta blufib. Ta põsed olid veidi punakaks tõmbunud ja õlad längus.

Dale naeris lihtsalt ja suunas jälle telefonikaamera Asherile, nagu oleks tema piinlikkust salvestamas. *Kas ta oli seda?*

Asher tõstis käe, et sellega kaamera vaade blokeerida. „Sa ei pea midagi välja mõtlema, sest ta tuleb.“

„Ja kuidas me teadma peaksime, kes ta on, kui ta sisse astub? Sa pole selle tüdrukuga kunagi kokku saanud ja sul on temast täpselt null pilti.“

„Küll ma ta ära tunnen,“ ütles Asher.

Dale irvitas ja ütles: „Maagiliselt sinu alaarenenud intuitsiooni kasutades?“

„Aitäh toe eest!“ ütles Asher.

„Ole nüüd mõistlik...“ vastas Dale. „Ütle vähemalt, et sa oled temaga rääkinud! Oled sa ta tegelikku häält kuulnud?“

Asher pööritas kogu pead liigutades silmi. „Lõpeta mu filmimine!“